

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΔΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΠΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΝΤΟΡΤΑ ΜΟΝΟΝ ·Εν 'Αθηναῖς φρ. 18—·Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 18—·Ἐν τῷ Εἴσω. φρ. 20.

B. ΓΑΒΡΙΑΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΙ

Γ'. ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ — ΜΕΤΕΩΡΑ.

·Ἐν Τρικκάλοις, τὴν 5 Οκτωβρίου 1881.

'Αγαπητέ μοι Βλάσιε,

Σήμερον ἔξεδραμον μέχρι τῶν ἀρχαίων Σταγῶν, τῆς ἱστορικῆς Καλαμπάκας, ἀφ' ἣς ἐπέστρεψα μόλις πρὸ μικροῦ. Τὴν Καλαμπάκαν ἐφλεγόμην ὑπὸ διακαοῦς πόθου νὰ ἔδω, οὐχὶ μόνον ὡς Ἑλλην, ἀλλὰ καὶ ἴδιᾳ ὡς ἄτομον, διότι τοῦ ἀτυχοῦς κινήματος τοῦ 1854 εἶχε συμμετάσχει καὶ ὁ πατέρας μου, τοῦ ὅποιου εὐλαβῆς ἀκόμη διατηρώ ἐν 'Αθηναῖς τὴν πυριθούην καὶ τὸ ὅπλον ἀπὸ τῆς δυστυχοῦς ἔκεινης ἐποχῆς. Ὅταν ἀφίππευσα ἐν Καλαμπάκᾳ, πρὶν ἐρωτήσω ἀκόμη τινὰ, ἐστράφην πρὸς τὴν πέριξ πεδιάδα καὶ ἴδητον εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς σημεῖα ἔχνος τι τῇ ἐπαναστάσεως ἔκεινης, ἥτις ὑπὸ τοὺς εὐτυχεστάτους ἀρχαμένη οἰωνοὺς εἵμαρτο ν' ἀποπνιγγῇ τοσοῦτον οἰκτρῶς καὶ ἀποτόμως. Ἐπειτα, αἰφνιδίως διακοπεῖς ἀπὸ τῶν σκέψεων μου ὑπὸ τῶν ἐπευρημούντων χωρικῶν, καὶ ἴδων πανταχοῦ τὴν ἐλληνικὴν σημαίαν θωπευομένην ὑπὸ ἐλευθέρου ἀνέμου, τὰς ὁδοὺς ἐστρωμένας δάφνη καὶ μύρτω, παραταγμένους τοὺς εὐζώνους, τὰ ώραια αὐτὰ τῆς πατρίδος παλληκάρια, εἰς ἀτινα μόνα ἐπεφυλάσσετο ἡ εὐτυχία νὰ διαδεχθῶσι τοὺς ἄνδρας τοῦ μεγάλου ἀγῶνος ἐν τῇ βρώμῃ, τῷ κάλλει καὶ τῷ φρονήματι, ἡθάνθην ἐγκαρδιωτάτην χαράν, διτε ἀνέπνευσε τέλος ἡ δυστυχὴ πολιχνη, ἡ ἐν τῷ αἰματι ἀλλοτε καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ βυθισθεῖσα. Ἐπρεπε νὰ γνωρίσῃς ἐπὶ τόπου τὰ μέρη αὐτὰ, ν' ἀκούσῃς παρὰ τῶν ἐνθουσιώτων ἡδη ἀπελευθέρων τὴν δυστυχὴ τοῦ παρελθόντος ιστορίαν τῶν, νὰ τὰ βλέπῃς τώρα ἴδια σου, καὶ θὰ ἔννοεις μετὰ πόσης ἐθνικῆς φιλαυτίας, μετὰ ποίας τρυφερᾶς ἀγάπης πατῶ τὸ χῶμα τοῦτο, διμιλῶ μὲ τοὺς χωρικούς καὶ πειρεγάζομαι ἀπληστῶς δλα!

·Ἴδους ὁ λόφος τοῦ προφήτου Ἡλίου, τὸν ὅποιον κατεῖχον

οἱ Ἀραβεῖς. Ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἔκει, παρὰ τὴν Παρασκευὴν, ἵστρατοπέδευεν ὁ Καταραχῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος, τὸ δποῖον ὑπέρκειται τῆς Πρεβέντας, ὁ Πέτρος Μαυρομιχάλης. Ἰδού δὲ μύλος, παρ' ᾧ κατεσκήνουν οἱ δπλῖται τοῦ Λεωτακού. Ἡ ἐπισκοπή, ἀφ' ἣς ἐθεώμην τὸ πεδίον, ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἔδρα τοῦ διπλαρχηγοῦ Χατζηπέτρου. Ἡ ἐπανάστασις ἐγένετο κατ' ἔκα τοῦ 1854. Ἡ πρώτη ἀπόπειρα, καταλήξασσεις μανιώδη ἐκατέρωθεν μάχην, ἀπέβη ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων, τῶν δποῖων ἀνεπτέρωσε τὰ χρυσᾶ δνειρα. Ἄλλα χρονίσαντες ἔκει ἀνευ νεωτέρας ἐπικουνίας, κατελήφθησαν αἴρηντες τὴς πολυαριθμοῦ τοῦ Ἀδεῆ Πασσᾶ στρατιᾶς καὶ ὑπέστησαν τὰς ἡτον καὶ φονικὴν φυγὴν. Πόσον αἷμα ἐπότισε τούτους, ἡδη τῆς Καλαμπάκας πεδιάδα! Ἀληθῶς ἡ δρομοῦσοι ἀπονείται ἐπὶ τοιούτου πεδίου! Ὁπισθεν τῆς πολύνθρωπων ἰούς κατακορύφους τῶν Μετεώρων βράχους, διέσπαται ναικόπαιδα ἀπὸ τῆς σφραγῆς καὶ τῆς ἀτιμώσεως

ος, εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς τὸ δποῖον καλεῖται οἱ στρατεύματα, οιοτε δὲ βράχος ἔκει σχηματίζει δύο συνδεδεμένους ώσει ἐν ἀγκάλῃ δγκους, ἀπολήγοντας εἰς ἄκρα παρεμφερῆ πόρος δύο κεφαλαίς.

Ἡ ιστορία, τὴν δποίαν ἀβασανίστως σοῦ μεταδίδω, ἐλλειψει πάσης καὶ ἐν 'Αθηναῖς, πολλῷ μᾶλλον ἐνταῦθα, πειστικωτέρας πηγῆς, εἰνε ἡ ζώσα ιστορία, ἀφήγησις δηλαδὴ πιστὴ καὶ ἀπαράλλακτος γέροντος μοναχοῦ, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Διγίου Στεφάνου, τοῦ Κωνσταντίου. Τὸ ἐ.διαφέρον, μεθ' οὗ τὸν προεκάλεσα νὰ λέγη, τῷ ἀνέμνησεν τρχαίας τῆς ἀνδρικῆς νεότητός του ἡμέρας, καὶ δτε διηγεῖτο μοι ἐφάνη ὥσει ἐμπνευσμένη σκιά, ἐξειλησσα ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐκείνων χωμάτων. Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων του δὲν είμαι εἰς θέσιν νὰ σοῦ βεβαιώσω τίποτε. Ο, τι γνωρίζω, εἰνε δτε δὲ γέρων ἡγούμενος ἐπολέμησεν ἐν Καλαμπάκᾳ. Ο, τι είδον εἰνε τὰ πατριωτικά του δάκρυα, τὰ ὅπια εἰλιτεινη καὶ ἐγκάρδια συνώδευον τοὺς λόγους του. Μετά τὸν ἀγιον Πλαταμῶνος ἦτο δεύτερος καλόγηρος, τοῦ δποίου καὶ ὡς Ἑλλην καὶ ὡς χριστιανὸς αὐθορμήτως ἡσπάσθην τὴν δεξιάν.

Ἡ Καλαμπάκα ἀπέχει τῶν Τρικκάλων περίπου τρεῖς ἡ-

νησιῶν
τοῦ ζητητοῦ
μηλήν τ

έντεῦθεν δρμώμενος, σταματᾷ ὁ ὄφθαλμός, κεῖται, ἐπὶ τῆς κλιτύος βράχου κατακούφου, σχηματίζοντος κωνοειδεῖς τρεῖς κορυφάς. Τὴν πολίχνην περιβάλλουσι πρὸς τὴν πεδιάδα ἑκτεινόμεναι πυκναὶ φυτεῖαι καπνοῦ, μωρεῶν, ἀράσσοστου καὶ σησάμου, ώσει γραφικὸς πράσινος φράκτης. Αἱ δόδοι τῆς εἶναι λιθόστρωτοι, ἀνωφερεῖς καὶ σκολιαῖ· οἱ οἰκοὶ τῆς παλαιοὶ, τουρκικοὶ καὶ πενιχροί. Διακρίνεται, ως μονόφθαλμος ἐν τῷ μέσῳ τυφλοκομεῖον, ἡ 'Βισικοπή, ἥτις εἶναι ἡ λαμπροτέρα σκοπιὰ, ἀφ' ἣς θεᾶται τὶς τὴν ἑκτενῆ πεδιάδα, τὸν παραρρέοντα ὑπερήφανον Πηνειόν, τὰ Τρίκαλα καὶ τὰς ἐφεξῆς πόλεις καὶ χωρία. 'Ανηλθον τὴν κλίμακα αὐτῆς, ἀλλὰ πρὶν πατήσω τὴν τελευταῖαν βαθμίδα, ἔστην ἑκπληκτος καὶ ὀλίγου δεῖν ἐκρημνίζομην. 'Οραίς καὶ δροσερά, ἀλλά πως ἀκομψός γυνή, μοι τείνει τὴν χεῖρα καὶ μοι φωνεῖ καλῶς δρίσατε. Φθάσαντες τὴν κορυφὴν βουνοῦ οἱ δοπλῖται τοῦ Εενοφῶντος κατεθουσιασμένοι εἶπον: Θάλασσα, θάλασσα! 'Αναβάς μίαν κλίμακα καὶ ἐγώ, μόλις ἐκρατήθην γυνή, γυνή! νὰ φωνάξω τοσαὶ ἐνθουσιῶν... Καὶ δικαιολογεῖται ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, φίλε μου. Νὰ βλέπω εὐπρόσωπον γυναικαῖα δεξιούμενην με ἐν θεσσαλικῷ οἴκῳ εἶναι θαῦμα· ἀλλὰ ἡ πρώτη τοσαὶ ωραία κυρία τὴν δοποῖαν εἰς τὰ καλογηρικάτα αὐτὰ μέρη συναντῶ, νὰ ἐξέρχηται ἀπὸ μοναχοῦ ἀποχωρητήριον, αὐτὸ πλέον εἶνε δι' ἐμὲ τῶν θυμάτων τὸ θαῦμα, τοῦ δοποίου βεβαίως τὴν λύσιν δὲν θὰ ἀνεχθῶ νέ μοι δώσῃ ἡ τοῦ χωρίου κακεντρέχεια. 'Η καλὴ θεσσαλὴ, φέρουσα λεπτὴν μεταξίνην ἑσθῆτα, περιστοιχεῖτο ὑπὸ δύο μικρῶν, δυστυχῶς οὐχὶ ἀγγέλων, ἀρρενος καὶ θήλεος, τῶν δοποίων καὶ τὸ ἔνδυμα δὲν ἦτο ἀνάλογον πρὸς τὸ τῆς δεσποίνης. 'Ο 'Επίσκοπος Μελέτιος ἔχει ἀνεψιόν. 'Εξήγησα λοιπὸν ἀμέσως τὴν παρουσίαν ὡραίας γυναικὸς ἐν ἐπίσκοπικῷ οἴκῳ, δταν ξυλόθρον διὰ εἶνε τοῦ ἀνεψιοῦ τούτου σύζυγος καὶ τὰ μικρὰ τέκνα τῆς.

'Ο 'Επίσκοπος εἶναι ἀνήρ ώστε ἔξηκοντούτης. Περὶ τὸν

λαϊμόν του ἥρτητο δέ Σταυρὸς τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Σωτῆρος, τὸν δοποῖον ἴδιοχείρως τῷ ἀπένειμεν δέ Βασιλεὺς. 'Ισως—τίς οἶδε!— ἵδια χειρὶ θά ἔλαβεν ἡ πανιερότης του καὶ παρὰ τοῦ Σουλτάνου τὸν Ταξιαρχὸν τοῦ Μεδζίδιε, διτὶς ἀδελφικῶς μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ σταυροῦ συνεπλέκετο ἐπὶ τοῦ πατριωτικοῦ του στήθους. 'Ο, τι δὲν λησμονῶ, δ, τι θὰ ἐνθυμοῦμαι, καὶ εἰς στιγμάς τινας τῆς ματαίας ταύτης ζωῆς θὰ ρεμβάζω, εἶναι τὸ ἀφθονώτατον γεῦμα, τὸ δοποῖον μᾶς ἡτοίμασεν. 'Αλλ' ὁ παλαιὸς καὶ γλυκὺς οἶνος, διτὶς ἀπαύστως ἔρρεν, ἵτο δωρεὰ τοῦ λαμπροῦ ἡγουμένου Κωνσταντίου τὸν δοποῖον είχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχω παράπλευρον ἐν τῇ τραπέζῃ. 'Επιον ὑπὲρ τῆς ὑγείας του καὶ ἐπιον εὐχαρίστως. 'Αν ἔβλεπες τὴν κόκκινην παρειάν του καὶ τὴν ἀνοικτὴν φυσιογνωμίαν του, μάλιστα διαρκοῦτος τοῦ γεύματος, θὰ τὸν ἐνηγκαλίζεσσο καὶ θὰ τὸν ἐφέλεις τρυφερώτατα. Οὐχίττου ἐγὼ ἐσταμάτησα ἔως ἔκει. 'Η ἀνεψιὰ τοῦ Ἐπισκόπου δὲν παρεκάθησε δυσυχῶς μεθ' ἡμῶν. 'Βισιστατοῦσα, φαίνεται, ἐν τῇ διανομῇ τῶν φαγητῶν ἐν τῷ παραπλεύρῳ κελλίῳ, ἀφῆκεν ἀνευ τροφῆς ἐνα τῶν δυοτραπέζων μου, διτὶς τῇ ἐριλοδῷρει ἐκφραστικώτατα βλέμματα. 'Βγὼ—μὲ γνωρίζεις— φρόνιμος πάντοτε ἀνθρώπος καὶ εὐλαβῆς εἰς τὴν φιλοξενίαν, εἰχα διαρκῶς τὰ δύματα ἐντὸς τοῦ πινακίου μου καὶ τοῦ περιχομένου του.

Παρὰ τὸν κωνοειδῆ βράχον, διτὶς ὑπέρκειται τῆς Καλαμπάκας, ὑψοῦται βράχος ἄλλος, κατατεμνόμενος εἰς ἀποτόμους κυλινδρικοὺς ὅγκους, ἐπὶ τῆς καθέτου τῶν δοποίων ἐπιφανείας νομίζεις διὰ διῆλθεν ἡ σμίλη τοῦ λιθοδόου. Τοσοῦτον εἶναι δυαλὴ καὶ λεία! 'Επὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς τῶν ὑψηλῶν τούτων κυλίνδρων, διεύσων πρὸς τὴν πολίχνην, διακρίνεται ἀπὸ τῆς πεδιάδος λευκὸν, ωραῖον οἰκίσκον, ως ἐκείνους τοὺς δοποίους φαντάζεται· καὶ δημιουργεῖ ἡ ποίησις καὶ βλέπομεν πολλάκις ἐν ωραίᾳ καλλιτέχνου ζωγραφίᾳ. 'Η ἀπόστασις καὶ τὸ ὑψός προσθέτουσι πολὺ εἰς τὴν ζῶσαν

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ.*

(Ἀνεκδοτικὰ σημειώσεις.)

24 Λύγούστου αὔτούθι.

Καθ' δλας τὰς εἰσόδους τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ἐπανελαμβάνετο ἡ σκηνὴ τοῦ Δομοκοῦ ως πρὸς τοὺς ἔπιποις· ἡ χθεινὴ ἐν Τρικκάλοις ὑπερέβη πάσσα· ὁ ἵππος τοῦ στρατηγοῦ ἐκ τῶν ζητωκραυγῶν ἀφνιάσσεις παρέσυρεν ἡ ἐρυμούλκησην αὐτογνωμόνως τὸν ἀναβάτην του πέραν τῆς ἀψίδος.

Ο δυστυχῆς ἀρχιεπίσκοπος Τρίκκης ἔμεινεν μὲν ὑψωμένας τὰς χεῖρας κρατῶν τὸ χειρόγραφον τοῦ λόγου καὶ ἀτενίζων τὸν φεύγοντα στρατηγὸν μετὰ σπαρατούσης ἀπελπισίας. "Εμεινέν ἔκει ἀκίνητος ως . . . ἡ Νιόβη, ἀλλὰ Νιόβη πολὺ ἀσχημούρα καὶ δουλγαρόφωνος.

Τὸν ἐλευθήρην ἡ ψυχή μου, διότι πρὸς δλίγον διέσπειρε διαταγάς:

— Νὰ μὴν φωνάκχουν κανεῖς γάτου, εἴμὴν μούνου δταν ἰγοὺς εηκούσχου τοὺς τρεῖς δακτύλους, οὐτούς.

* Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ.

Σήμερον παρηγορήθην δλίγον, διότι δὲν ἔπηγε τέλος πάντων εἰς τὸν ἀέρα δ λόγος· εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν ἱκουσα, ἀλλ' ἐπρεπε νὰ προσέξῃ τὶς πολὺ πολὺ διὰ νὰ ἐννοήσῃ διὰ τὸν δίδιος δ πρωρισμένος διὰ τὴν εἰσοδον. Μόλις ἀπὸ σκληρᾶς τινας περικοπᾶς ἀνεγνωρίζετο.

Νὰ σᾶς εἰπῶ. 'Βγὼ αὐτὰ τὰ συγχωρῶ, δὲν συγχωρῶ δικασίας αὐτῷ ποτὲ τὸ καρύκευμα τῶν μελτοσανῶν καὶ τῶν ὡμῶν κρομμύων καὶ τοῦ χονδροκρέατος διπέρ παρέθεσε τῷ στρατηγῷ.

25 Λύγούστου αὔτούθι.

Παρέστην χθὲς εἰς λίαν καμικοτραγικὴν σκηνήν.

Γέρων Τρικκαλίνδης εἰσβαλὼν εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν οἰκίαν ὅπου καταλύει καὶ δ στρατηγός, ἡρχεσε ἑλαρυγγίζομενος καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἄγιον Τρίκκης :

— Τώρα ποῦ μπῆκε δ στρατός νὰ μοῦ πῆξ τὲ ἔκανες τὸ κορίτοι μου!

Ο δεσπότης τρυπώνει εἰς ἐν δωμάτιον καὶ κλείεται.

— Μωρὲ τὸ μοῦ κρύβεσαι, ἔξηκολούθει δ γέρων, μωρὲ πῆρες τὸ κορίτοι νὰ μοῦ τὸ συμβουλέψης νὰ μοῦ ἀγαπᾶ τὸ Τούρκο καὶ σὺ μοῦ τόκρυψες σαράντα μέρες μέσα 'ε-κείη τὴν κάμαρα γιὰ καὶ μοῦ τόδγαλες δεσπότινα! Κα-

ταῦτην εἰκόνα κάλλος. Ο μαγευτικός οἶκος, εἶναι ἡ μονή τοῦ ἀγίου Στεφάνου, μία, ἡ πρώτη ἐκ τῶν Μονῶν, αἵτινες παρουσιάζονται ἀπὸ ἀποτόμου ὑψούς ὅπισθεν τῶν βράχων τῆς Καλαμπάκας καὶ ἀποτελοῦσι τὰ Μετέωρα.

Ἄλλ' ὁ Ἀγιος Στέφανος δὲν εἶναι μετέωρος. Δύναται νὰ ἀνέλθῃς ἔφιππος μέχρις αὐτοῦ, διερχόμενος διὰ μονοπατίου, τὸ δόποιον διασχίζει τὸ ἄγριον καὶ χλοερὸν ἄλσος τὸ ἐπὶ τῆς ὅπισθεν τοῦ βράχου πλευρᾶς. Πόσον ποικίλη, ἀγρία καὶ ἀκανόνιστος ἡ φύσις αὐτὴ! Πόσοι ἐλιγμοί, περιστροφαὶ καὶ ἀναβάσεις! Πρὶν εἰσέλθῃς εἰς τὴν μονὴν, θὰ διέλθῃς διὰ κινητῆς γεφύρας, ἵς αἱρομένης ἀποτελεῖται μικρὸν φρούριον, μετὰ τοῦ δποίου εἶναι ἀδύνατον ἄλλως νὰ συγκοινωνήσῃς.

Ὕγουμένου τοῦ γέροντος Κωνσταντίου διῆλθον πάσας τὰς κρύπτας καὶ τὰ κελλία τοῦ Μοναστηρίου. Βπλή τῆς κομψῆς καὶ ἀπαλῆς κλίνης του εὐχαρίστως ὥδυνάμην νὰ διέλθω μίαν νύκτα! Ὦδυνάμην νὰ περάσω εὔτυχης ἐκεὶ καὶ μῆνα ὅλου, διότι ἔχει τόσον λαμπρὰν θέαν, τόσον δροσερὸν ἄρετα καὶ ψυχρὸν νερὸν τὸ μικρὸν τοῦ μοναχοῦ Κωνσταντίου βασίλειον. Τὸν ζηλεύων, ἀφοῦ δύναται νὰ ζῇ μεμονωμένος. Μοι ἔφερε μέγια βιβλίον, ἐφ' οὗ πάντες οἱ περιηγηταὶ ἔγραψαν τὸ δονομά των. Ὡξιώθη τῆς τιμῆς νὰ παρακαθήῃ καὶ τὸ δονομά τοῦ πτωχοῦ φίλου σου μετά τῶν ἄλλων τοσούτων ἐπισημοτάτων. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ διέγγυωσα σημείωσιν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰώνος χρονολογουμένην, καὶ πιστοποιοῦσαν διτὶ ὁ Ἀγιος Στέφανος ἐκτίσθη τῷ 1350 παρ' Ιωάννου Κατακούζηνον. Ἄλλ, ἄλλη ἐπὶ τῆς θύρας ἐπιγραφὴ μαρτυρεῖ διτὶ καὶ πρὸ τοῦ 1200 κατώκησαν τὰ ἀπότομα αὐτὰ μέρη μοναχοί, ὃν πρῶτος ὁ Ἱερεμίας.

Τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Στεφάνου ἰθαύμασσα τὸ παραπέτασμα. Εἶναι δλον ξυλογράφημα ἐπιτυηδέου καὶ φιλοκάλου τεχνίτου. Εκ τοῦ αὐτοῦ ξύλου καὶ ἐπίσης κατειργα-

σμένα πρόκεινται τὸ δεσποτικὸν καὶ τὰ κινητὰ εἰκονοστάσια. Αἱ εἰκόνες δύμως μαρτυροῦσι νεωτέραν τέχνην, διότι οἱ ἄγιοι αὐτοὶ οὔτε ἑζηγρισμένοι οὔτε κωμικοὶ μοι ἐφάνησαν. Βπροσκύνησα καὶ τὴν κάραν τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους, παραφυλασσομένην εὐλαβῶς ἐντὸς χρυσῆς, πολυτίμοις λίθοις βεβαρυμένης θήκης, τῆς δποίας τὸ κάλυμμα περιστρεφόμενον παρουσιάζει εἰς τὰ χεῖλα τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ, ἢ τὴν ἀφὴν τοῦ περιέργου ταξιδιώτου τὸ δστοῦν τοῦ θαυματουργοῦ κρανίου. Βχει καὶ ἡ κάρα αὐτὴ τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὰν μικράν της Ιστορίαν, διότι, ὡς ἀναφέρουσι τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς μονῆς, ἐδωρήσατο αὐτὴν τῷ 1398 ὁ αὐθεντηγενής ηγεμών τε καὶ βοσβόδας πάσης Οὐργοβλαχίας Ιωάννης Βλαδισλάβος.

Σὲ ἀφίνω τώρα νὰ φαντασθῆς, δποία τις θέα ποικίλη καὶ ζωηρὰ ἐκτείνεται πρὸ σοῦ ἀπὸ τῶν Μετεώρων. Δὲν σοῦ γράφω ἔγω τι, διότι φοβοῦμαι διτὶ κατεχράσθην τῆς ὑπομονῆς σου μὲ περιγραφὰς, τῶν δποίων συναισθάνομαι τὴν ἀτέλειαν. Ἄλλως τε πιστεύω πάντοτε διτὶ πρὸ τῶν ἐκπλησσούσων τούτων εἰκόνων τῆς φύσεως καὶ τῶν θαυμασίων ἰδιοτροπιῶν τῆς, καὶ ἡ μᾶλλον πιστὴ περιγραφὴ ἀδικεῖ καὶ τὸν δημιουργὸν καὶ τὰ ἀριστουργηματά του. Τὰ Μετέωρα εἶναι μία ἀριστουργηματικὴ ἰδιοτροπία τῆς φύσεως, ἀν μοι συγχωρῆς τὴν τολμηρὰν ἔκφρασιν. Οἱ βράχοι ἐκεῖνοι, περὶ τῶν δποίων πρὸ μικροῦ σοὶ ἔγραψα, ἀποκαλύπτουσι τόσα σχήματα, τόσον ὑψοῦ, τόσην ποικιλίαν διταν τοὺς πλησιάσεις! Βκει δπου ἐλιγγιᾶς δ νοῦς, καὶ σταματῶσιν οἱ παλαιοὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀνῆλθεν δ ἀνθρωπος, ἀγνοεῖς πῶς, καὶ ἐκτισεν εὐχαγεῖς οἴκους καὶ κατώκησε τὰ ὑψηστα καὶ ἀγρια μέρη. Κάτωθεν ἐκ τῆς πεδιάδος διακρίνεις μόλις τὰς μονὰς ἐκείνας, τὰς βλέπεις δις μικροὺς πενιχροὺς οἰκίους, καὶ δύμας διταν ἀνέλθης διὰ τοῦ φοβεροῦ σχολείου σοὶ ἀποκαλύπτεται μικρὰ δλη κοινωνία δέκα εἰκοσιν ἀνθρώπων ἔχοντων μικρὸν ποίμνιον καὶ ἀποθήκας, ἐκκλη-

ζπειτα μοῦ φώναξες καὶ τὸν Τοῦρκο καὶ τοῦ τόδωκες. Ἐκκαμες καὶ τὸν ρ καὶ τώρα ποῦ στὸ ζητάου κάνεις τὸ μισοκακόμοιρο . . . λές δὲν ζέρω τίποτε . . . Μωρὲ τὸ κορίτσι μου ποῦ τόχεις . . . ποῦ πᾶς καὶ τὸ βρίσκεις . . . τὸ δρόμο τοῦδειξες . . . γι' αὐτὸ σοῦ τόφερα μωρὲ ταβλαμπᾶ;»

Μοι ἐσπάραξε τὴν καρδίαν τὸ ἀλγός τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς καὶ ἐσυλλογίζομην δ τρυπωμένος ἐκεῖνος ἀρχιερεὺς ζεισις ἡμέραν τινα, φέρων μεγαλοσταύρους ἐπὶ τοῦ στήθους, μοι προτείνη τὴν δεξιὰν εἰς ἀσπασμὸν, συνοδικός αὐτὸς ἐν 'Αθήναις.

Ο δυστυχὸς γέρων ἐξεβλήθη τῆς ἐπισκοπῆς διὰ τῆς βίας, ἀφοῦ ἀπίγγειλε δλολύζων τὸν Κορασιακὸν του αὐτόν.

26 Αὐγούστου, αὐτόθις.

Οι ἐπίτροποι ἐέδραμον εἰς Μετέωρα. Διὰ νὰ εἴμαι δύμως εἰλικρινής, δὲν πρέπει γὰ εἶπω διτὶ ἔλαμον ἐκδρομὴν, ἀλλ' ἐπιδρομὴν εἰς Μετέωρα. Διότι, ἀν ἐξαιρέσω τὸν Μπλούμ, δλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς Διεθνοῦς ἡ ἡρπασαν ἡ ἐπλήρωσαν ἡ ἐδέλθησαν προσενεγχέντα αὐτοῖς ὑπὸ τῶν καλογήρων Βιβλία ἡ κειμήλια, ἀρχαῖα χειρόγραφα ἡ ἀρχαῖα κοφοτεχνήματα. Οὐδεὶς ἐμεινεν ἀμέτοχος εἰς τὴν διαρπαγὴν μέχρις αὐτῶν τῶν διερμηνέων. Ο διερμηνεὺς τῶν Ιταλῶν ἐπιτρό-

πων, Κοντζιᾶς τις, πρόσωπον λίαν κωμικὸν, ἐν παντὶ καὶ πρὸ πάντας δις ἐπίτροπος προσφερόμενος ἐν μέσῳ περιφρονητικῶν γελώτων ἡ μειδιαμάτων οὐδαμῶς ἀποκρύπτων τὰς ἀρπακτικὰς αὐτοῦ διαθέσεις, ἀπὸ τοῦ ὑψούς τῶν Μετεώρων κατέβη κατάφορτος. Τις θὰ πιστεύσῃ διτὶ καὶ αὐτὸς δ ἐν τῷ 'Ελληνικῷ στρατῷ δις στρατιώτης ὑπηρετῶν Γάλλος, διτὶς ἔχρησίμευε τοὺς Γάλλους ἐπιτρόποις δις ἀγγελιαφόρος, καὶ αὐτὸς ἀπεκόμισεν ἐκεῖθεν τὴν λείαν του!

Εἰς Καλαμπάκαν ἡ ἐπιτροπὴ ἔσχε τὴν ἀτυχίαν ν' ἀκούση προσφώνησιν τοῦ ἐκεῖ ἐπισκόπου, ταβλαμπᾶ ὑψηλοῦ μὲ φυσικὸν ὑπογένειον—εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρειάς του οὔτε θεῖς ἐπεραίνετο—ἰσχυνοῦ καὶ στεγνοῦ, δις έάν τις εἴχεν ἐκμήσει αὐτὸν, καὶ ἀγνοοῦντος . . . τὴν 'Ελληνικήν!

27 Αὐγούστου αὐτόθις.

Ἀπὸ ἡμέρων τοὺς ἐπιτρόπους ἀπασχολεῖ ζήτημα καθαρῶς . . . τοῦ στομάχου, ἐκτὸς τῶν 'Αγγλων οἵτινες παγοῦ καὶ πάντοτε λίαν ἀξιοπρεπῶς ἀπομονοῦνται τῶν ἄλλων. 'Εν Καρδίτζῃ οἱ μάγιστροι τῶν λοιπῶν ἐπιτρόπων ἡσθένησαν, οἱ δὲ ἐπίτροποι ἀπετάθησαν πρὸς τὸν κ. Κοκκιδῆν ζητοῦντες στρατιώτην τινα, γνωρίζοντα δλίγον τὴν υψηλὴν ταύτην τέχνην. 'Ο κ. Κοκκιδῆς προσεφέρθη νὰ δώ-

σίαν, γραφεῖα, κοιτῶνας καὶ ξενῶνα. Ὁ ξένος, δταν ἀναβῆ ἔκει, αἰσθάνεται ἀληθῶς ἀδριστὸν μυστηριώδη συγκίνησιν, τῆς δποίας δὲν εὔρισκω τὸ δνομα, καὶ νομίζει δτι ἀπεχωρίσθη αἴρυντος τοῦ λοιποῦ κόσμου ἀποτόμως καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ. Κ' ἐν τούτοις τὸ συναίσθημα τοῦτο είναι ἄμα τόσον γλυκό! Βέκει, ἀπὸ τοῦ ὑψοῦ ἔκεινου, αἰσθάνεται δ., τι πολλάκις ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ὄλικῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἀνάγκης λησμονεῖ, αἰσθάνεται ὑψηλοτέρας πως τάσεις καὶ συγγένειαν τίνα ἔσποτο πρὸς τὸν θεόν.

Τοιαῦτά τίνα ἐσκεπτόμην ἀπὸ τῆς Μονῆς τοῦ ἀγίου Στεφάνου καὶ ἀφηρέθην ἐντελῶς. Κατῆλθον πεζὸς ἐκ ταῦτης ἐν ἀποφάσει ν' ἀναβῆ, δεδεμένος ἐντὸς τοῦ δικτύου καὶ αἰωρούμενος, τὸ τρομακτικὸν ὑψός τῆς μετεώρου Ἀγίας Τριάδος. 'Δλλ' δτε εἶδα διὰ τοῦ σχοινίου ἀνασυρόμενον ἐν τῷ παλληκαρίῳ τοῦ βουνοῦ, καὶ εἶδα νὰ περικαλύπτῃ αὐτὸς ὁ δρεσσίος ἄνθρωπος διὰ τοῦ βραχίονος τοὺς ὄφαλούς, καὶ κατεμέτρησα ἐπειτα τὸ κενόν ἐν ὦ αἰωρεῖτο, ἡναγκάσθην νὰ ἀποστρέψω τὰ δύματα καὶ νὰ ἴκανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου ἀλλως. 'Αληθῶς ἡδυνάμην ν' ἀνέλθω καὶ διὰ κλίμακος, προσηρμοσμένης διὰ στερεῶν πασσάλων ἐπὶ τῆς κατακορύφου τοῦ βουνοῦ πλευρᾶς. Καὶ ἡ κλίμαξ αὕτη μέχρι τοῦ μέσου σχεδὸν αἰωρεῖται εἰς τὸ κενόν, ἐπειτα δὲ λαμβάνουσα κάθετον διεύθυνον εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ βράχου, ἀποκρυπτομένη ἐντελῶς διὰ ξύλινων σανίδων καὶ ἀκολουθοῦσα τὸ ἔγκαρσιν ρῆγμα αὐτοῦ. Ἐφόσον ἀνηρχόμην τὰς ἔξωθεν βαθμίδας, καὶ βαθμηδὸν ἔβλεπον σμικρούμενος τοὺς κάτω συνοδοιπόρους μου, καὶ ἡ κλίμαξ ἐτρίζε καὶ ἐκινεῖτο, ὥστε ὑπενδίδουσα εἰς τὸ χάος καὶ τὸν κρημνὸν, ἐπέμενα ἀναβατίνων εἰς τὴν μικρὰν ἡρωϊκὴν ἀπόφασίν μου. 'Δλλ' δτε ἔφθασα τὴν κλίσιν αὐτῆς ἐντὸς τοῦ βράχου καὶ ἀνῆλθόν τινας ἀκόμη βαθμίδας, μὲ κατέλαβε ζάλη ἐκ τοῦ σκότους καὶ ἀσρυῖσα ἐκ τῆς ἀλλειψεως ἀέρος καὶ ζωῆς!

Τοιχῦτά τίνα είναι τὰ Μετέωρα, ὅψη ἐκπληκτικὰ, καὶ ἐπ' αὐτῶν Μονύδρια καὶ Μονατι, ὃν ἡ ὑψίστη φέρει τὸ δνομα τῆς Μεταμορφώσεως. Ὁποιοθεν τῆς μακρᾶς ταύτης καὶ ποικίλης σειρᾶς τῶν κρημνῶν, ἐπὶ τῆς βορείας τοῦ μεγάλου βράχου τῆς Καλαμπάκας πλευρᾶς, μολ εἰπον δτι ἐκτενεῖται περημισμένον ἐπὶ τῷ κάλλει τῶν γυναικῶν του χωρίου, τὸ Καστράκι. Αἱ γυναικεῖς αὗται ζωηραί, λάλοι καὶ εὐλύγιστοι χωρικαί, ἀποτελοῦσιν ἀπότομον ἀντίθεσιν πρὸς τὰς κατοίκους τῆς Καλαμπάκας. Αἱ Καλαμπακιώτες εἰνε τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐτραπέλου καὶ σατυρικῆς τῶν Καστρακιώτισσῶν γλώσσης. Πηδῶσαι καὶ ἀναρριχώμεναι αἱ λιγυραὶ χωρικαὶ τοῦ Καστρακιοῦ φθάνουσιν εἰς ὑψος γενιάζον πρὸς τὸ ἀντίζηλον χωρίον, κ' ἐκεῖθεν, ὡς ἄλλαι Σουλιώτισσαι, συμπλεκόμεναι εἰς εὐτυχῆ αὐταὶ χορὸν, ἀδουσιν ἀσματα σατυρικὰ καὶ κωμούς, ἐπειτα διαδοχικῶς ἐκάστη κλίγουσα πρὸς τὸ κενόν, φέρει τὴν χειρα πρὸ τοῦ στόματος καὶ δι' δῆς τῶν πνευμόνων τῆς δυνάμεως χραυγάζει 'Ε, Μπαχαριάρες! Μπαχαριάρες! Ή ἀφελῆς διηγησίσ μοὶ ἔφερεν εὐτυχῆ γέλωτα, μάλιστα διότι ἀνεγυώρεσα πολλὴν συγγένειαν μεταξὺ τοῦ δνόματος τῆς Καλαμπάκας καὶ τοῦ ἐπιθέτου τὸ δποίον ἡ γειτονικὴ ζηλοτυπία ἐφιλοδώρησεν εἰς τὰς χωρικάς της. Τί δὲν ἔδιδα νὰ παραστάμην μάρτυς, ἀφωνος καὶ σαρδώνειον γελῶν, τῆς ἀγροτικῆς ταύτης εἰκόνος.

'Ἐπανερχόμενος εἰς Τρίκαλα ἔστην πρὸ ώραίς τοποθεσίας Μονῆς, κάτωθεν τῆς δποίας μικρὸν χωρίον. Βίνε τὸ Βοεόδα, ἡ ἐπιρινή κατοικία, ὡς εἰπέ μοι ἔγχωρος, τῆς ἐρωμένης τοῦ 'Δλλ Πασσᾶ Βασιλικῆς, παρ' ἡ μόνη ἐμαλάσσητο τοῦ ἀπηνοῦ θηρίου ἡ καρδία. Μοι εἰπε συνοδοιπόρος μου δτι τὴν περημισμένην τοῦ τυράννου παλλακίδα ἐγνώμησε πρὸ ἐτῶ ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ελλάδι, γραῖσν καὶ παρερχομένην, συγκρατούσαν τῆς ἐπιφανοῦς νεότητος ζωηράς τὰς ζηναμνήσεις, καὶ ἀπειρα λαλοῦσαν ἐνδιαφέροντα περὶ πραγ-

τὴν ἰδικόν του ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ συντρώγωσε καὶ οἱ 'Ελληνες μετὰ τῶν ξένων!

Είπον τὸν ἰδικόν του, διότι οὕτω συνείθιζε νὰ δνομάζῃ δ. κ. Κοκκίδης τὸν ἁρενηνὸν ὑπὸ τῶν 'Ελλήνων ἐπιτρόπων πεληφωνόμενον. 'Εκ κακῆς συνηθείας τὴν πρωτοπρόσωπον κτητικὴν ἀντωνυμίαν προσεκόλλα εἰς πᾶν πρᾶγμα ἀνήκου τῇ τετράδι τῶν παρὰ τῇ ἐπιτροπῇ ἐλλήνων ἀξιωματικῶν.

Οἱ διστυχεῖς ἄλλοι τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἡκολούθουν τὸν κ. Κοκκίδην εἰς τὸν ἐπιβεβλημένον τοῦτον συμποσιασμὸν μετὰ τῶν ξένων, διαμαρτυρόμενοι δτι δ. δ. μάγειρός των πήρει νὰ ἴκανοποιῇ ἰδιαιτέρως καὶ μεταξύ των τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ στομάχου των.

'Η τιμὴ τοῦ νὰ συντρώγῃ μετὰ τῶν ξένων δ. κ. Κοκκίδης—διότι ἐπίστευε φαίνεται δτι είναι τιμὴ!—μετ' ὀλίγου ἐπαυσε, ἔνεκκ λογομαχιῶν μεταξύ τοῦ κ. Κοκκίδηου καὶ τοῦ ἀναδεξαμένου τὴν φροντίδα τοῦ τηπού Ιταλοῦ ἐπιτρόπου κ. Βελλίνη. 'Ακριβῶς τὶ συνέβη ἀγνοῶ, ἀλλὰ συνήντησα χθὲς τὸν κ. Βελλίνην πολὺ θυμωμένον· μολ ἔλεγε δὲ περὶ τοῦ συναδέλφου του μὲ τὸν ἔρρινον ἔκεινην φωνήν του:

— Oh ! il est mal élevé... ie le dirais même au Roi, quand je reviendrai à Athènes.

Δέν ἀντέσχον νὰ μὴ γελάσω εἰς αὐτὸ τὸ: θὰ τὸ πῶ καὶ τὸ ἀρχηγεῖον, εἶδον δὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς εἰς ἀνίχνευσιν καταλυμάτων, καὶ τοὺς θαύμασα. 'Ο 'Ελλην ἀξιωματικὸς ζητῶν κατάλυμα είναι λέσων. Δὲν τοὺς εἶδον ἀκόμη

30 Αὐγούστου ἐν Φερσάλοις.

'Απὸ πολλῶν μὲν ἐτῶν πρόκειται νὰ πολεμήσωμεν πρὸ τοῦ Τούρκους, ἀπὸ διετίας δμως τοῦτο είναι ζητημα τῆς ἡμέρας καὶ ἀπὸ δύο μηνῶν ἡ Θεσσαλία δριστικῶς διὰ συνθήκης μᾶς περεδόθη. Καὶ δμως δὲν γνωρίζει τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ γενικοῦ ἀρχηγείου ποία θέσις μεταξύ Φερσάλων καὶ Λαρίσσης ἔχει οὔδωρ ἀρκοῦν ἵνα κατανλιθῇ ἐππικόν δ. πεζικόν. Οὕτω δὲ ἀπὸ δύο ἡμερῶν δ ἐπιτελάρχης συνταγματάρχης τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν ἐνεργεῖ ἀνακρίσεις εἰς τοὺς χωρικοὺς, χωρὶς νὰ φθάνῃ εἰς κανέν συμπέρασμα, διότι οἱ χωρικοὶ θέλοντες νὰ ξενίσωσι τὸν στρατὸν εἰς τὸ ἰδιαίτερον περὶ τούτου ἔρωτησιν.

'Βπλ τέλους δὲν γνωρίζω διατὶ τὸ Μπουχλάρ ἀπεφασίθη ὡς θέσις ἐγ γελύ τὸ Γεν. ἀρχηγεῖον καὶ τάγματά τινα.

31 Αὐγούστου ἐν Μπουχλάρ.

Σήμερον τὸ ἀπόγευμα ἔρθασεν ἐγταῦθα μέρος στρατοῦ καὶ τὸ ἀρχηγεῖον, εἶδον δὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς εἰς ἀνίχνευσιν καταλυμάτων, καὶ τοὺς θαύμασα. 'Ο 'Ελλην ἀξιωματικὸς ζητῶν κατάλυμα είναι λέσων. Δὲν τοὺς εἶδον ἀκόμη

'Ιταλοί, πάντοτε 'Ιταλοί!

μάτων καὶ ἀνθρώπων τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης ἐποχῆς.
Αὐτοῖς εἰς Καρδίτζαν, διόθεν θάσοις γράψω πάλιν.
"Ικανοποιῶν τὴν περιέργειάν σου, τῆς δύοις γνωρίζω πλέον
τὴν ἔκτασιν, θάσοις στείλω ἐπιστολάς μου καὶ ἐκ Δομοκοῦ
καὶ ἐξ Ἀλμυροῦ τὴν τελευταῖαν. 'Αλλὰ νὰ οἶξερες πόσον
σᾶς ἐπόθησα! Δι' ήμας τοὺς Ἀθηναίους αἱ Ἀθηναῖαι εἶναι μία
ἀδυνατία, πάθος. Σκέπτομαι δὲ τι θὰ ἐπανέλθω καὶ εἰμαι
ἀπολύτως εὐτυχής. Μὲ πιστεύεις;

Διαλύετ' ἡ βουλή!
Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.

Ο Ἀλέκος Δημητρίου ἔτσι θέλει καὶ θὰ γίνη.
ὁ Ἀλέκος δὲν ιδρόνει
ἀπὸ Σύνταγμα καὶ Ἐθνος, ἀπὸ νόμους καὶ εὐθύνη,
ὅλ' αὐτὰ τὰ φασκελόνει.

Z . . .

ΔΙΑΛΥΘΤΕ.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.

Κι' αὐτὸ πάλι γιὰ συμφέρον εἰς τὸ "Ἐθνος μας τὸ χρίνει
ὁ Ἀλέκος Κούτουρος,
κι' ὁ Ἀλέκος σὰν τὸ θέλη, ἔτσι πρέπει καὶ νὰ γίνη,
δίχως χάσιμο καιροῦ.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.

Ο Ἀλέκος Παναγιώτου φθάγει νῦναι καλὰ μόνο,
καὶ στὴ ράχῃ του ὑπορεῖ
νὰ βαστάξῃ σσφ θέτε "Ἐθνος, Σύνταγμα καὶ θρόνο,
καὶ ἀκόμη πιὸ βαρύ.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.

Ο στρατάρχης τῆς εἰρήνης τὸ ποδάρι σὰν κτυπήσῃ
διαλύει καὶ βουλαῖς,
καὶ ἀκόμη, ἂν θυμώσῃ, εἰμπορεῖ νὰ διαλύσῃ
καὶ καμπόσταις κεφαλαῖς.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.

Μὴ χαλάτε τὸ χατῆρι τοῦ χρυσοστεφανωμένου,
κάμετέ του διὰ θέλει,
μὴν πικραίνετε τὴ γλῶσσα τοῦ γλυκοῦ Μιξοπαρθένου,
ὅπου στάζει πάντα μέλι.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.

Αὐτὸς ιδρώσει στοὺς σκλάβους λευθεριά νὰ τοὺς χαρίσῃ
δίχως αἷμα, δίχως νίκη,
καὶ λοιπὸν νὰ μὴ μπορέσῃ μιὰ βουλὴ νὰ διαλύσῃ;
Α! μὰ τοῦτο εἶναι φρίκη!

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ!

Μὴ φωνάζετε, κι' ἀς κάμη διὰ θέλει...
ἀφοῦ σκλάβους ξεσκλαβόνει,
εἰς τὸ διάβολο τοὺς νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα ἀς στέλλῃ,
καὶ ἀς μᾶς ξυλοφορτώῃ.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.

"Ας ἀφήσουμε νὰ κάμη νέους νόμους, συμπολεῖται,
οἱ Μεσσίας τοῦ λαοῦ
κι' ἀς εἰποῦμε εἰς τοὺς ἄλλους «Πάφ! πίφ! πούφ! διαλυθῆτε
μὲ τὸ ἄστε γι τού αού.»

εἰς τὴν μάχην, ἀλλ' ἀν εἶναι οἱ ἕδιοι καὶ ἔχει, ἔχαθη ἡ Τουρκία! 'Βπειδὴ τινες ἐν Ἀθηναῖς διμιοῦν περὶ Φαναριωτικῆς
εὐγενειας, δὲν δύναμαι νὰ μὴ σημειώσω διτὶ εἶδου τὸν ὑπίλαρχον Σοῦτσον νὰ καταλάβῃ τὸ κατάλυμα ἀτυχοῦς λοχίου ἐπιστράτου, δεινῶς πάσχοντος ἀπὸ ημερῶν, ἀντιτάκας
τὴν ὑπεροχὴν τῶν δύο ἀργυρῶν του γαλονίων εἰς τὰ πάνινα
τοῦ πυρέσσοντος ὑπαξιωματικοῦ.

'Ενταῦθα εὑρέθη ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐπιτελέους καὶ πρὸς ἔκπληξιν αὐτοῦ ἀρθονοῦ ὅδωρ καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἀπεστάλησαν ἐπείγουσαι διαταγαὶ, ἵνα μετασταθμεύσουν εἰς Μπουχλάρ ἡ ίη ἵππαρχία καὶ τὸ 10ον πεζικόν ἐξ Ἰσαρλίκ. Τὸ τάγμα τοῦτο λαβόν τὴν ἐπείγουσαν διαταγὴν καὶ ἀγνοοῦν τὶ συμβαίνει ἀφίκετο ἐσπευσμένως περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐγκαταλιπόν, ἔνεκα σπουδῆς, τὰς ἀποσκευάς του πάσσας, μελλούσες νὰ ἔλθωσιν κατόπιν. Δύω δύμως ὥρας κατόπιν ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε τὴν δικὰ Λάρισσαν ἀναχώρησιν, εἰς ἣν θὰ εἰσέλθῃ καὶ πάλιν ἄνευ ἀποσκευῶν. Οἱ στρατιῶται τοῦ τάγματος τούτου δόσιποροῦσιν οὕτω διαρκῶς ἀπὸ χθὲς, χάρις εἰς τὴν καλὴν τοῦ στρατηγοῦ διεύθυνσιν καὶ θὰ δόσιπορήσωσι καὶ πάλιν μέχρι Λαρίσσης, μόλις φθάσσαντες ἐνταῦθα.

Ζήτω ὁ πόλεμος!

(Ἔπειται τὸ τέλος.)

Souris